

skal benytte den middelstore Bondegaard som Værdimaaler, at denne Bondegaard ikke blot skal være „middelstor“, men ogsaa at den skal være i „middelgod Kultur“; og det betyder altsaa, at man ikke giver nogen Præmie for ikke at passe den Jord, som er betroet den paagældende; de forskellige Ejendomme bliver sat lige højt i Skat, enten Jorden er dyrket saaledes, at den er over middelgod Kultur, eller den er misrøgtet, saa den er under middelgod Kultur. Det er altsaa for saa vidt en Præmie paa at være energisk og dygtig og omhyggelig med den Jord, den paagældende har at drive; og omvendt kan man gerne sige, at det er en Straf for dem, der ikke passer deres Jord, men smøler med den og ikke anvender den, saaledes som de i Virkeligheden burde anvende den. Der kan maaske være forskellige Meninger om, hvorvidt man personlig synes om det; men samfundsmæssigt set, synes jeg, maa vi alle være enige om, at dette er godt. Det er ganske vist vedkommendes Ejendom; men det bør, set fra Samfundets Side, ikke være deres Ejendom paa den Maade, at de frit kan misbruge eller bruge den, som de har Lyst til; Samfundet er interesseret i, at de anvender Jorden saa godt som muligt, og derfor er det naturligt, at Samfundet indretter sit Skattesystem saaledes, at det i størst mulig Udstrækning animerer til, at Ejerne faar det mest mulige ud af Jorden. Saa fortsætter denne Bestemmelse saaledes: „Hvis Benyttelsen til andet end Landbrug for Dele af Ejendommen maa anses for at være den i økonomisk Henseende gode Anvendelse, maa Værdien af Jorden for disse Dele ansættes skønsommæssigt efter de Priser; som antages at kunne opnaas ved Salg af dem til den paagældende Anvendelse“.

Denne Bestemmelse i Loven af 1922 siger altsaa bl. a., at saadan Jord, som hidtil udelukkende har været anvendt til Landbrug, hvis den en skønne Dag faar større Værdi ved at blive byggemoden, skal vurderes efter denne Værdi. Saa skal den ikke længere vurderes efter dens Anvendelighed til Landbrug, men efter den gode Anvendelse, der kan gøres af den, f. Eks. til Bebyggelse. Jeg har set, at denne Bestemmelse, som altsaa er gældende nu, har været kritiseret, jeg tror bl. a. af Formanden for de Konservative, Medlem af Landstinget Hr. Piper; men jeg kan nu ikke rigtig forstaa, at han kritiserer dette; for det er dog ganske naturligt, at naar en Del af en Mands Jord faar en Værdi af saa og saa mange Kroner pr. Kvadratalen eller Kvadratmeter, kan han ikke forlange, at den vedblivende skal

staa til en Værdi af nogle Hundrede Kroner pr. Td. Land eller Hektar, eller hvad man nu vil. Det er ganske naturligt, at saadan almindelig Agerjord, der efterhaanden bliver Byggegrundsjord, bliver beskattet efter den Værdi, den nu har, naar den anvendes til det gode Formaal, som man maa sige, at det er at udstykke Jorden til Bebyggelse. Men jeg indrømmer, at det har een Virkning, men en Virkning, som vi fra vor Side ikke har noget imod, men tværtimod synes om, den Virkning nemlig, at det maaske knap saa godt vil kunne betale sig at blive liggende med denne Jord i flere Aar og dyrke den med det Udbytte, den kan give, medens den stadig stiger i Værdi, saa at man en skønne Dag vil kunne tage en betydelig Gevinst hjem. Virkningen af en saadan Bestemmelse vil selvfølgelig blive, at det koster noget at have saadan Jord liggende og vente, til den bliver endnu mere værd; men den modsatte Virkning heraf er den, at de, som skal købe Jord til at bygge paa, vil have Mulighed for at faa den, inden den bliver alt for dyr. Det kan være, at enkelte Jordejere, navnlig fra konservativ Side, synes, at det er ubehageligt, at man ikke ganske gratis kan lade Jorden ligge og blive mere og mere værd, men det er dog naturligt, at de, som skal købe Jord og bygge, sætter Pris paa denne Bestemmelse om, at der dog er Grænser for, hvor længe det kan betale sig at lade Jorden blive liggende og stige i Værdi.

Naar jeg har nævnt Bestemmelserne i § 3 i Loven af 1922, er det, fordi disse Bestemmelser danner Grundlaget for hele Vurderingen og Skattepaalæg efter den foreliggende Lov. Paa samme Maade som Statsindkomstskatteloven danner Grundlaget for den kommunale Ligning, saaledes danner Loven af 1922 om Grundskyld og Ejendoms-skyld Grundlag for Ansættelsen til kommunal Skat, og derfor har det efter min Mening nogen Interesse at dvæle et Øjeblik ved de Bestemmelser i Loven af 7. August 1922, som omhandler disse Spørgsmaal.

Der er saa særlige Regler for Skovbrugs-ejendomme og endvidere for alle andre Ejendomme. Ved Skovbrugsejendomme skal Jorden ansættes til den Værdi, som den antages at have, naar den anvendes til god Skovdrift. Saafremt Benyttelsen til andet end Skovbrug maa anses for at være den i økonomisk Henseende gode Anvendelse, og der ikke hviler Fredskovsforpligtelse paa Ejendommen, sker Ansættelsen efter de under 1) anførte Regler — det er dem, jeg oplæste — samt efter de under 3) anførte Regler, som jeg senere skal komme til. Her er altsaa givet dem, der har Fredskovs-